

„Amintirile sunt asemenea cărților din biblioteca ta. Cauți câte una când nu mai ai nimic nou de citit.” Spunea Tudor Mușatescu. Un roman - „Mic dejun la Tiffany” și trei povestiri scrise de Truman Capote, toate făcând parte din cartea care are același titlu cu cel al romanului. Aflându-ne în apropierea Crăciunului, nimerit ar fi să vedem ce poveste de Crăciun a lăsat pentru noi scriitorul american. Amintirile care au deja o vechime de peste douăzeci de ani revin în mintea fostului băiețel. O zi de început de iarnă când

„Trosnind în cămin, focul și-a început astăzi activitatea sezonieră.”

Cu gândul la sezonul plăcintelor cu fructe,

„La fereastra bucătăriei stă o femeie cu părul cărunt, tăiat scurt. E o femeie micuță și neastâmpărată ca o găinușă.” □

Femeia are peste șaiszeci de ani, iar băiețelul, Buddy, are șapte. Cei doi sunt veri foarte îndepărtați dar și prieteni de nedespărțit. Buddy spune că

„În casă mai stau și alte rude. Deși dispun de putere asupra noastră și ne fac deseori să plângem, noi nu-i prea băgăm în seamă.”

Buddy își amintește că el și prietena lui fac în fiecare an economii pentru plăcintele cu fructe pe care ei le realizează, din economiile lor, la fiecare Crăciun. Sigur că a strânge niște bani nu-i la îndemâna oricui...Pentru asta, prietena lui Buddy nu merge niciodată la cinematograful.

„...o persoană de vârsta mea trebuie să-și menajeze ochii. Când o să pogoare Domnul, vreau să-l văd bine.” □

Prăjiturile de Crăciun au obligatoriu în compoziție și puțin whisky, cumpărat de la Haha.

”
Lumea îl botezase Haha □ fiindcă era posac și nu râdea niciodată.”

Producerea și expedierea plăcintelor prin poștă au decurs mai bine decât s-ar fi putut aștepta cei doi prieteni .Atât de tare s-au bucurat că au decis ca whisky-ul rămas să-l bea ei. Apar reacții neașteptate...

„Chicotim de parcă ne-ar gădila mâini nevăzute. Queenie se dă pese cap, scurmă aerul cu labele, iar pe botul ei negru se lățește un rânjete.”

Descrierea „simptomelor” continuă:

„Mă cuprinde o căldură ca cea a butucilor ce trosnesc în cămin. Mă simt fără nicio grijă, liber ca vântul pe coș. Prietena mea valsează în jurul godinului. A ridicat tivul rochiei ei sărăcăcioase din stambă înflorată și îl ține ca la o rochie de bal.”

Mai târziu, când starea euforică a trecut,

„prietena mea hohotește cu fața într-o pernă, care s-a umezit ca batista unei văduve.”

Buddy și prietena lui fac și alte pregătiri pentru Crăciun, cum ar fi confecționarea de ornamente pentru pom.

„Eu fac schițe, iar prietena mea le taie cu foarfecul. O droaie de pisici, de pești, niște mere, niște pepeni verzi, câțiva îngeri cu aripi, tăiați din foițele de poleială strânse de la bomboane. Podoabele le agățăm cu ace de siguranță.”

Prieteni buni, cu gânduri bune și cu bani puțini...Tocmai de aceea nu reușesc să-și cumpere unul altuia cadourile pe care le doresc. În noaptea Crăciunului,

„Lumânarea a ars până la capăt.”

Propoziția aceasta îmi produce vii amintiri din alte celebre romane pe care sunt mândru că le-am citit...

Apoi micul dejun de Crăciun aduce pe masă bunătăți rarissime...:

„...clătite și veveriță friptă până la mămăligă prăjită și faguri de miere.”

Anii trec și

„Acei care Știu mai Bine au hotărât că locul meu e într-o școală militară. Așa că urmează o jalnică suită de închisori în sunet de goarnă.”

Prietena din copilărie a lui Buddy a continuat să coacă singură prăjiturile cu fructe. Și să stea din ce în ce mai mult în pat, nu numai în zilele de treisprezece, cum făcea odată din superstiție.

Vestea dispariției bunei prietene vine printr-o telegramă.

„O telegramă nu face decât să confirme vestea pe care în taina sufletului meu am și primit-o, și simt cum în mine se rupe ceva, ceva de neînlocuit, scăpând ca un zmeu a cărui sfoară s-a rupt.”

De Crăciun urez cititorilor ca acea sfoară care leagă lumea poveștilor fără vârstă de lumea reală să nu se rupă niciodată!